

Història d'un lobby agrícola

SEBASTIÀ ROIG

Molts empordanesos encara conserven a la memòria la silueta elegant de l'edifici modernista de Josep Azemar, que s'alçava en el solar que ocupa el Museu de l'Empordà. Era la Cambra Agrícola de l'Empordà, la seu d'una associació amb empena, nascuda el gener de 1900, que aplegava un gruix important de propietaris rurals alt-empordanesos. La majoria dels socis militava en el conservadorisme o el catalanisme de dretes, tot i que també hi havia representats els accents diversos del republicanisme.

Decidits a tenir veu en els àmbits de decisió política relacionats amb el seu sector, aquests homes d'acció van arribar a aconseguir que la Cambra transcendís el seu àmbit geogràfic; així doncs, van obrir corresponsalies i sucursals arreu de Girona i delegacions a Girona, Barcelona i Madrid. Durant aquests moments d'efervescència inicial, la societat va organitzar certà-

mens agrícoles i exposicions, va promoure els productes empordanesos a Barcelona i va practicar l'experimentació agrària en un camp. La Cambra també es va fer sentir en el conflicte dels propietaris surers, va lluitar per modernitzar els sectors del vi i de l'oli i va donar suport a uns quants projectes hidràulics, com l'endegament de la Muga o el fallit pantà de Crespià.

No en sabíem gairebé res, dels homes d'aquesta institució i de les seves gestes. Per sort, aquest volum, crític i ben documentat, ens els torna a fer

No en sabíem gairebé res, dels homes d'aquesta institució, i aquest volum, crític i ben documentat, ens els torna a fer visibles

ARMANGUÉ, Joan
FALGUERAS, Joan
TESTARTÀ, Albert

Cambra Agrícola de l'Empordà.
Arquitectura, economia, societat

264 p.

visibles. I, pel mateix preu, ens relata el periple erràtic que va patir l'edifici d'Azemar, des del 1939, moment en què l'acció de la Cambra s'extingeix, fins al 1968, quan l'enderroquen enmig de l'apatia ciutadana.

coneguts, cosa que ha permès situar aquestes obres dins del corrent que alguns anomenen *narrativa negra mediterrània*. I sí, hi podem trobar coses que ens recorden detectius nostrats o, per als qui són amants d'Andrea Camilleri, girs que no ens serien gens estranys si els protagonitzés Salvo Montalbano. La troballa del cos d'un home nu, desfigurat i sense mans a la punta de l'Escala i l'enfrontament entre Mossos i els pocs guàrdies civils que queden és, per a qui correspon el cas, el punt d'arrencada d'una aventura que ens acabarà portant a l'Espluga de Francolí i a les bodegues Vidbertus, com així es va comprometre

l'autor amb la gent de la zona. Corrupció política, màfies que trafiquen amb drogues, diamants desapareguts i un estrany intent de robatori a l'Institut Forense de Girona es barregen per donar pas a un relat vibrant, entretingut i amb algun gir sorprenent que ens duran a descobrir el millor de Damià Surrell, aquest detectiu nostrat que va per lliure i que està fermament arrelat i enamorat de l'Empordà. La mar sempre ens retorna allò que hi tirem, i aquesta és la lliçó que es desprèn d'un llibre recomanable per a tothom i imprescindible per a qui vulgui estar al dia de la nova narrativa negra i criminal de casa nostra.